

DE SEGRIJN & SOTALIA BOEKEN 1

DE ANUMORIA
INITIATIE

Robert Bijman

DE SEGRIJN & SOTALIA BOEKEN 1

DE ANUMORIA
INITIATIE

ZILVER
BRON

© 2014 Robert Bijman
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Photobank gallery/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Patrick Brannigan
Woordredactie: Stéphanie de Geus

Eerste druk, april 2014

ISBN 978 94 9076 764 8
NUR 333

www.anumoria.nl

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Opgedragen aan:

Helen Bijman – Robben
★ 22 oktober 1924 † 3 mei 2010

en

Sylvia Bijman
★ † 1965

Inhoudsopgave

DEEL I: ONTDEKKINGEN

Water	p. 13
Een hele gewone schooldag	p. 29
Een onverwacht duel	p. 42
Puberaal gedrag	p. 53
De initiatie begint	p. 62
De reis naar Anumoria	p. 96
Het warme welkom	p. 111
Door blinde ogen gezien	p. 135
De Prismaparels	p. 143
Ashty en Myk	p. 160
De centrale stad	p. 168
Tandje	p. 189
Het digitale familiealbum	p. 207
De tuin der herinneringen	p. 233

DEEL II: BEPROEVINGEN

De haaietest	p. 249
De parelkluisen	p. 271
De gele puzzel	p. 298
De groene uitdaging	p. 312
Vis-à-vis	p. 325
De blauwe confrontatie	p. 337
Het verdwenen paleis	p. 349
Papa Fango	p. 362
Eldur	p. 372
Lavanya	p. 388
Rode larva	p. 407

DEEL III: VERANDERINGEN

De slag om Anumoria	p. 423
Carcha	p. 436
Metamorfozes	p. 447
Epiloog	p. 464

'De natuur wil dat bijen moeten samenwerken om te overleven.

Daarvandaan beschikken ze instinctmatig over maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel.

Toch kennen ze grondwet noch wetgeving,

Politie noch maatschappelijke opvoeding, religie noch moraal.

Omdat het in haar natuur ligt overleeft de hele kolonie.

De mens beschikt over een grondwet, een verfijnd rechtssysteem en een politieapparaat.

Hij heeft godsdienst, een opmerkelijke intelligentie en een groot hart om te beminnen.

Hij beheert een schat aan buitengewone kwaliteiten.

Maar in de praktijk vrees ik dat we onderdoen voor die kleine insecten.

In bepaalde opzichten zijn wij mensen armer dan de bijen.'

De veertiende Dalai Lama

'Als water ander water ontmoet volgt er geen begroeting maar een vereniging.'

Swami Prajnanpad

'Jaws was never my scene.'

Freddy Mercury - Queen

'Ik zocht een moeder en een vader en vond de nacht en de zee.'

Kahlil Gibran - Libanees tekenaar en schrijver (1883-1931)

DEEL I

ONTDEKKINGEN

Hoofdstuk 1

Water

Tom Segrijn had twaalf vingers. Zes aan iedere hand. Met zijn voeten kon hij ook tot twaalf tellen. Volgens zijn moeder was het de gewoonste zaak van de wereld bij alle mannen aan zijn vaders kant. Toch was het helemaal niet zo normaal. Alleen als je met je vingers tot tien kon tellen dan hoorde je er pas echt bij.

Gelukkig vielen zijn extra vingers niet op. Ze werden pas zichtbaar op het moment dat hij het toeliet. Iemand's hersenen moesten dan natuurlijk nog wel even meewerken, want alles wat het brein niet kent wordt gewoonweg niet gezien.

Zijn hele leven deed Tom zijn best om zijn handen en voeten uit het zicht van nieuwsgierigen te houden. Zelfs zijn beste vriendin Shantea was het nog steeds niet opgevallen. Hij was er maar wat blij mee. Het laatste wat hij wilde was, dat ze op school haar grote mond voorbij praatte en zijn vreemde uiterlijke kenmerken onder de aandacht bracht. Op het gymnasium werd je al gauw voor het minste of geringste gepest door een select groepje foute gasten. Je werd gelijk uit de groep gestoten alsof je de meest afgrijselijke ziekte onder de leden had, om tot aan het einde van je toch al vervelende schooltijd als pispaaftje te fungeren voor iedereen die zin had om je te pesten.

Hij dacht gelijk aan Jennyfer Bakker. Zij had bewust gekozen voor een leven buiten de massa van de school. Een siddering van ongelof ging over zijn gevoelige

huid. Hij verloor bijna de macht over zijn fietsstuur.

Na een zware schooldag bracht zijn dagelijkse ritje op zijn Magno Bike hem altijd weer tot zichzelf. Met meer dan veertig kilometer per uur reed hij geluidloos door de straten. De windvlagen lieten zijn haren wapperen, terwijl hij van het ene naar het andere autoluwe wooneiland reed. Vlakbij zijn huis kneep hij hard in zijn remmen, waardoor hij piepend tot stilstand kwam. Zijn brede achterband liet een zwart rubber spoor op straat achter. 'Remsporenkunst' noemde Shantea het.

Hij reed een grindpad op. Links van hem was een gazonnetje met een vijver waar grote, oranje vissen in zwommen. Hij zette zijn fiets onder een afdakje.

Hij stapte af en bleef nog even vol trots naar zijn fiets kijken. Zijn vader Johan had de fiets zelf ontworpen en speciaal voor hem gemaakt. Het was het beste cadeau ooit. Het frame was van triamant. Johan had de ijzersterke koolstofverbinding ontdekt toen hij zelf een tiener was. Het was onverwoestbaar als diamant, maar toch was de fiets erg licht.

Tom vond alleen de adembenemende snelheid waarmee het racemonster zich voortbewoog belangrijk. Shantea had eenzelfde scheurijzer voor haar verjaardag gekregen. Een glimmende rode, met oranje en gele vlammetjes erop geschilderd. Hij pakte zijn rugzak van het haakje onder het stuur en zag hoe donkere wolken zich boven hem hadden samengepakt. Het interesseerde hem niet. Hij had belangrijkere zaken aan zijn hoofd dan het weer.

Hij opende de voordeur, liep naar binnen en smeede de deur achter zich dicht. Het begon buiten te gieten alsof het maanden niet had geregend. Dikke druppels kletterden met veel geweld tegen de ramen.

Hij negeerde het geratel, stampte de hal binnen, gooide zijn rugzak in een hoek, blies met een zucht

de blonde lok voor zijn ogen weg en slenterde naar de keuken. Zijn moeder stond aan het fornuis en was bezig met het avondeten. Hij trok een stoel weg van de eettafel, plofte neer en legde zijn voorhoofd op zijn armen.

“Hoe was je dag?” vroeg zijn moeder, Risa, opgewekt, terwijl ze opkeek van haar pannen. “Was het echt zo zwaar?”

“Mmm,” antwoordde hij gedempt. Met half gesloten ogen keek hij naar haar op.

“Wat is er dan gebeurd, lieverd, wat zo erg is?” vroeg ze, terwijl ze geconcentreerd in een pan bleef roeren.

“Als je het echt wilt weten: we hebben vandaag voor het eerst een confrontatie gehad met Hari de roombo-terpiemelaar.”

“Tom!” Ze keek geërgerd over haar schouder. “Ik wil zulke woorden niet horen. Begrepen?”

“Sorry, mam. Maar het woord past zo goed bij die pestkop.”

“Je bedenkt maar mooi een andere naam,” zei ze streng.

“Is ‘etter’ goed?” Ze knikte en hij vervolgde zijn verhaal. “Hari de etter heeft Shantea op alle sociale media zwart gemaakt. Hij heeft haar een hoer genoemd en nu verspreidt hij allerlei leugens over haar en haar ouders.”

“Wat verschrikkelijk. En nu?”

“Tja. Goede vraag.”

Zijn moeder draaide het gas uit, goot twee bekers vol, liep naar de eettafel en nam naast hem plaats. Een beker chocolademelk walmde zoetgeurend voor zijn neus. Haar eigen mok hield ze stevig vastgeklemd tussen slanke handen. Hij nam een slokje en voelde meteen hoe de chocolademelk zijn tong brandde.

“Ik voel me zo machteloos door al die leugens,” zei hij. Met een klap zette hij de beker voor hem op tafel. “Je kan er zo weinig aan doen. Iedereen gelooft alles wat er op internet wordt geschreven. Probeer maar eens uit te leggen dat Hari een leugenaar is. Ze zijn veel te bang voor hem.” Hij staaarde naar zijn vingers en mompelde: “Als ze maar geen wraak gaat nemen op Hari Kanarie.” Hij schudde vertwijfeld zijn hoofd. “Het hele jaar hebben we geen enkel probleem met malle Hari en juist in de laatste spurt naar de drie S-en komt Hari op het lumineuze idee om Shantea als slachtoffer te gebruiken voor zijn gemene, leugenachtige praktijken. Wat is ie dom!”

“Wat zijn de drie S-en?” Zijn moeder nam een slok.
“Sjon, Sjee en Sjokolade-ijs.”

Risa lachte zo hard dat de chocolademelk bijna uit haar neus kwam.

“En nu is het officieel,” klaagde Tom. “Hari is zo gek als een deur. Shantea is echt de laatste die je moet fokken. Ik hou de komende weken mijn hart vast. Ze gaat hem levend villen.”

“Niet meteen zo hard van stapel lopen. Ze is een verstandige meid. Net als jij wil ze de laatste weken in alle rust doorkomen.”

“Ik help het je hopen.”

“Anders moet ik maar eens een hartig woordje met de vader van Hari spreken.” Tom herkende de stem van zijn vader meteen, ook al kraakte die als te vaak gedraaid vinyl. Johan stond tegen de deurpost geleund.

“Pap,” schreeuwde Tom, terwijl hij opstond en in zijn armen dook. Zijn vader was drie maanden op zee geweest en Tom verheugde zich dan ook enorm op een weekend vol spannende zeemansverhalen en balletje trappen in de tuin.

“Hartelijk gefeliciteerd met je vijftiende levensjaar.”

“Dank je. Hoe lang ben je al terug?” vroeg hij, terwijl hij de grootste glimlach uit zijn collectie gezichtsuitdrukkingen om zijn mond vormde.

“Sinds vannacht. Ik heb een paar uurtjes slaap ingehaald na veel te lange nachten met zwaar weer. Nu ben ik lekker vier weken thuis bij jullie.”

Toms glimlach smolt weg. “Maar dan ga je weer weg als mijn zomervakantie net begint.”

Johan lachte. “Klopt helemaal. Niet meteen zo zwartgallig doen, hoor. Ik heb een heel leuk voorstel voor Shantea en jou. Jullie kunnen het onmogelijk weigeren.”

Ze dekten samen de tafel. Het bleek dat Johan vier extra handen nodig had om zijn bergingsschip de *Meissa* een nieuw likje verf te geven. Daarnaast waren er nog allerlei andere onderhoudsklusjes te doen op de scheepswerf waar het schip op de helling was getrokken. Johan zei dat hij daarbij meteen aan de kinderen moest denken.

“Dat is nog niet alles. Aan het begin van de zomervakantie zal ik jullie als vergoeding voor het harde werken trakteren op een vliegreis naar Singapore, waar we aan boord gaan van mijn schip. Vandaar begint onze reis pas echt, want dan varen we naar Manilla.”

Tom kreeg geen geluid meer uit zijn keel. De woorden van zijn vader waren de meest avontuurlijke die hij ooit had gehoord. De laatste vakantie met zijn ouders was toen hij vijf was. Ze voeren toen langs de fjorden van Noorwegen.

Ze namen aan tafel plaats en Tom nam een grote slok water. Risa haalde haar hand door zijn haar. Iets wat hij sinds zijn tiende niet echt meer kon waarderen.

“Nu komt nog het mooiste,” zei Johan. Hij maakte roffelgeluiden op de tafel om de spanning op te bouwen.

“Nog meer?” vroeg Tom opgewonden, terwijl hij probeerde zijn haar weer fatsoenlijk te krijgen.

“Nadat we nieuw proviand en een extra bemanningslid aan boord hebben genomen, varen we door naar de Marianen Archipel, waar we een oud schip op de bodem van de oceaan moeten vinden en bergen. Zie het allemaal maar als mijn verjaardagscadeau voor jou en Shantea. Zij is ten slotte ook snel jarig.” Johan keek zijn zoon onderzoekend aan. “Is alles wel goed met je? Je lijkt wat afwezig.”

Tom schudde zijn hoofd en zuchtte. “Ik ben er helemaal van achterstevoren.”

“Van onderstevoren, bedoel je zeker?” verbeterde Johan hem.

“Eh, wat? Ja. Zeg ik.”

“Zo, jongens. We kunnen eten,” zei Risa.

“Mmm, gevulde kalkoen met saus en gepofte aardappeltjes met zure room,” zei Johan. Tom kon geen woord uitbrengen. Verdoofd kauwde hij zijn eten.

“Voordat ik het vergeet, pap. Kun je na het eten even kijken naar de douche? Onder een slap straaltje douchen is echt geen pretje.” Tom at snel weer verder, hoewel hij zag hoe zijn ouders hem met opgetrokken wenkbrauwen aanstaarden.

“Hoelang douche jij je nu al?” vroeg Johan.

“Sinds mijn verjaardag, afgelopen weekend.” Tom keek op van zijn bord. “Hoezo?”

Johan begon te glunderen en keek gelukkig naar Risa.

“Ik vind het fantastisch dat je na tien jaar angst voor water weer onder de douche durft te stappen.” Johan stond op en liep naar de koelkast.

“Hm,” was het enige dat Tom zei.

“Laten we een goed flesje Chardonnay openmaken. We hebben zo te horen nogal wat te vieren.”

Tom wilde net vragen wat er naast zijn verjaardag nog meer te vieren viel, toen zijn Cyclops in zijn oor begon te mekkeren. Op tafel begon het bijbehorende toetsenbordje te brommen als een bezige bij. Hij tikte op het zwarte display, dat door zijn aanraking in een kleurrijk beeldscherm veranderde.

Een horizontaal glazen staafje, dat bevestigd zat aan de oorhouder, bewoog razendsnel naar beneden en plaatste zich precies voor Toms oog. Een meter van hem vandaan ontstond een bolvormig scherm boven de keukentafel. Een foto van een norse Shantea verscheen op het scherm, met een rood randje eromheen. De kleur maakte hem direct duidelijk dat het een urgent bericht was. Met een knipoog verdween de foto.

Tom zuchtte lang en diep toen hij Shantea's schorre stem door zijn hoofd hoorde galmen. Het was een voicemail.

"Wat heb ik nou gezegd over dat onding?" Risa keek hem fronsend aan. "Niet aan tafel."

Snel sloot hij het bericht af met een handgebaar.

"Belangrijk nieuws?" vroeg Johan.

"Ik moet nog even weg. Shantea wilde dat ik bij haar langs kwam na het eten om me iets belangrijks te vertellen. Als het maar niet weer over Hari gaat. Ik heb er echt genoeg van." Hij nam zijn laatste hap, stond al kauwend op en liep gehaast de keuken uit.

"Wel om acht uur terug zijn, meneertje," riep Risa hem na. "Het is morgen nog steeds een gewone, door-deweekse schooldag."

"Ik weet het, mam." Als een wervelwind vloog hij het huis uit.

Risa ging op Johans schoot zitten.

"Ik heb je gemist," fluisterde ze in zijn oor.

"Ik jou ook, schatje." Hij sloeg zijn armen om haar

heen en drukte haar tegen zich aan. "Tom is eindelijk vijftien," zei hij. "We hebben hier zo lang op gewacht en nu gaat het echt gebeuren. Eindelijk is zijn water-vrees verdwenen en kunnen we hem alles vertellen."

"Ik weet het," zei ze. Hij voelde hoe moeilijk ze het had en wreef over haar rug. "Was ik wel een goede moeder?" vroeg ze met een iel stemmetje.

"Je bent een fantastische moeder. Het is ten slotte niet eenvoudig om grotendeels alleen een jongen als Tom op te voeden. Zeker tijdens de eerste vijf jaar van zijn leven liet je zien wie je werkelijk bent. Ik ben zo trots op je. Mijn vader en mijn broer zijn ook supertrots op je. Ik weet zeker dat je ouders, waar ze ook mogen zijn, ook heel erg trots op hun kleine meid zijn." Hij bleef haar strelen en voelde hoe haar ribben door de dunne stof van haar blouse staken. Ze keek hem met roodomrande ogen aan. Hij lachte zachtjes en kustte haar op het puntje van haar neus.

"We moeten volgens mijn vader uiterlijk de eerste week van hun vakantie op weg gaan. Ik heb Sid en Moreen al ingelicht, daarom belde Shantea net." Hij staarde naar het keukenraam. "We moeten haar zo goed mogelijk opvangen, zodra die twee hun biezen hebben gepakt en op weg gaan naar Anumoria. Zord heeft ze te hard nodig in zijn eenheid. Ze hebben hun best gedaan als opvang van Shantea, maar het was voor haar niet altijd makkelijk met Moreen als moeder. Zij is een militair in hart en nieren en helemaal niet geschikt om een speciaal haaienmeisje als Shantea te ondersteunen, en Sid al helemaal niet. Ik snap nog steeds niet waarom mijn vader hen heeft aangeraden om de voogdij op zich te nemen."

Risa knikte en liet haar hoofd hangen. "Ik snap het ook niet. Beveiliging is tot daar aan toe, maar hier ben ik sinds haar geboorte fel op tegen geweest. Ik vind het

verschrikkelijk wat er vandaag met haar is gebeurd. Kon het echt niet op een andere manier?" Ze keek naar de grond. Hij zette zijn wijsvinger onder haar kin, duwde haar hoofd zachtjes omhoog en kuste haar tender op de lippen.

"Maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed. Zodra Sid en Moreen zijn vertrokken nemen we Shantea in huis. Vanaf de zomervakantie gaat alles anders worden."

Tom reed van het Narva-eiland over het bruggetje via het Revaleiland naar het Stennineiland. Bij een rood hoekhuis, dat iets weg had van een enorm kauwgomballenapparaat, reed hij haar straat binnen en zag zijn vriendin al staan. Ze leunde met haar bekende, eigenwijze blik nonchalant voorover op haar eigen Magno Bike.

Hij gaf wat extra gas voordat hij met gierende banden parallel naast haar tot stilstand kwam. "Zo, jongedame, waarom belde je me tijdens het eten?" vroeg hij. "Mijn ma had juist zulke lekkere kalkoen gemaakt." Hij boerde en met een nagel probeerde hij een sliertje vlees tussen zijn voortanden weg te peuteren.

"Zo onsmakelijk." Ze drukte snel haar neus dicht, toen de zure lucht van zijn oprisping haar bereikte.

"Wat?" vroeg hij.

"Eerst een boer laten en vervolgens ook nog uitgebreid tussen je tanden gaan peuteren. Ga je zo ook nog uit je neus eten en een natte scheet laten? Het moet toch niet gekker worden."

"Misschien," antwoordde hij. Ze schudde haar hoofd en ging op de rand van een grote cementen plantenbak zitten. Hij plofte naast haar neer. Ze schoof een stukje bij hem weg.

"Ben je nu eindelijk eens klaar met je gore ongein?"

“Wat ben jij chagrijnig, zeg. Zeker vanochtend met je verkeerde been uit bed gestapt.” Maar hij corrigeerde zichzelf meteen. “Nee, dat klopt niet. Vandaag op school was je juist de ware komiek, zoals ik je ken. Tot het bekend werd wat Hari op internet...” In gedachten sloeg hij zichzelf hard voor zijn hoofd. Waarom moest hij zo nodig over Hari beginnen en opnieuw haar wond openhalen?

Shantea keek hem woest aan. Hij zag dat haar ogen rood waren, alsof ze had gehuild.

“Wat is er toch aan de hand?” Hij begon zich nu echt zorgen te maken. Het meisje naast hem leek nog wel op Shantea, maar het was alsof alle levenslust en plezier uit haar gezicht waren weggezogen. Haar gezicht was asgrauw en donkere kringen lagen onder haar ogen.

“Mijn ouders zijn vorige week gescheiden en vandaag hebben ze het me verteld,” zei ze met een gebroken stem.

Het nieuws kwam aan als een hamerslag. Zijn vermogen om te denken was ineens nergens meer te vinden. Shantea kreeg alleen nog maar droge schorre geluidjes uit haar samengeknepen keel geperst. Tranen stroomden uit haar ogen. Ze zwaaide haar hand langs haar oor en activeerde haar Cyclops. Als een bezetene begon ze te tikken op haar toetsenbordje. Na een paar seconden kwam haar eerste bericht op zijn netvlies binnen.

“Mijn vader gaat verhuizen naar Afrika om op een boorplatform te gaan werken.”

Ping

“Moreen wil dat ik met hem mee ga.”

Ping

“Ze wil me niet meer.”

Ping

“Ik wil hier blijven. Ik wil niet bij je weg.”

Ping

“Wat moet ik in Afrika met al die donkere mensen?”

Ping

“Niemand verstaat me daar en ik versta hen niet.”

Ping

“Ik zal zeker ziek worden door het eten daar of het gore water.”

Ping

“En dan de irritante rotvliegen overal. Ze kruipen zo in je neus en mond, zoals op tv.”

Ping

“Het is daar toch veel te heet.”

Ping

“Ik wil in de winter sneeuwballenoorlogje met je spelen en je vet hard inpeperen.”

Ping

“En dan hebben ze naast vliegjes ook nog grote enge insecten.”

Ping

“Ze kunnen wel tot tien keer groter en tien keer giftiger zijn.”

Ping

“Wat als ik in de nacht wakker word en er staat plotseling een enorme olifant bij mijn bed?”

Ping

“Of nog erger, een roedel hyena's? Ik hoor ze nu al lachen voordat ze me gaan opvreten.”

Ze viel tegen hem aan en begon te huilen. Hij voelde een natte plek op zijn T-shirt verschijnen. Ze veegde haar loopneus af met haar mouw en begon weer te tikken.

Ping

“Kan ik niet bij jullie wonen? Stilletjes in een hoekje op zolder?”

Ping

“Ik zal niemand tot last zijn. Ik zweer het.”

Hij kon ook geen woord meer uitbrengen door haar verschrikkelijke nieuws. Het was alsof hij haar verdriet voelde. Hij was overdonderd door haar intense pijn. Ze ging weer rechtop zitten, nam een zakdoek uit haar jas en snoot een paar keer grondig haar neus. Hij begon te tikken op zijn armbandtoetsenbord.

Ping

“Ik kan het niet geloven. Het lijkt me allemaal zo plotseling,” schreef hij.

Ping

“Vertel mij wat. Geloof me maar als ik zeg dat ze het me niet normaal hebben verteld,” schreef ze terug. Direct vervolgde ze haar tirade.

Ping

“Niet rustig, zoals je zou doen als je iemand iets verschrikkelijks probeert uit te leggen.”

Ping

“Ik had op zijn minst verwacht dat ze mij apart zouden nemen in de woonkamer.”

Ping

“Om me zo goed mogelijk en in alle rust voor te bereiden op de pijn.”

Ze schudde haar hoofd en tranen vlogen alle kanten op.

Ping

“Nee, hoor. Ze gingen gewoon tekeer tegen elkaar als twee wilde honden.”

Ping

“Ze begonnen elkaar voor van alles uit te maken.”

Ping

“Ons avondeten loopt op dit moment vast nog langs de keukenmuur naar beneden.”

Ping

“En wie mag het straks weer opruimen?”

Ping

Ze wees met een strakke vinger naar zichzelf. Hij las het woord "IK!" in haar berichtje. Ineens was het muisstil. Het gekwetter van een ekster in de oude eik, verderop in de straat, leek op mitrailleurvuur.

"Ik moet het wel eerst even aan mijn ouders vragen," stamelde hij. "Maar ze nemen je vast graag in huis. Maar hoe zit het met jouw ouders dan?"

"Hoe bedoel je?"

"Zullen zij ermee instemmen dat je bij ons komt wonen?"

"Mijn ouders kunnen me gestolen worden. Hoor je me? Zeker Moreen. Ik wil haar nooit meer zien. Ze houdt helemaal niet van me. Dat heeft ze nooit gedaan."

Hij voelde hoe haar verdriet in hem begon te groeien en te groeien. Dit had hij op deze manier nog nooit eerder meegemaakt. Het was net of zijn eigen ouders waren gescheiden en hem in de steek wilden laten. Het leek wel alsof hij met haar verbonden was, zoals bij een tweeling. Het enige wat hij kon doen was met haar mee huilen.

"Shantea, jouw ouders houden echt wel van je," snikte hij.

"Echt niet," snotterde ze kwaad terug.

"Echt wel. Ze zijn in de war door deze hele situatie." Hij haalde luidruchtig zijn neus op en voelde zich kwaad worden. Hoe kon hij zich zo beledigd voelen door zijn eigen opmerking?

"Leuke vriend ben jij. Beetje aan de kant van mijn ouders gaan staan."

"Doe niet zo gek, Shantea," zei hij. "Ik ben jouw beste vriend en ik vind het verschrikkelijk wat er met je gebeurd is. Als het met mij was gebeurd, dan verwachtte ik van jou net zo goed steun." Ze hield haar

mond. "Volgens mij kun je vanavond al bij ons slapen. Dan kun je rustig over alles nadenken. Er liggen nog kleren van je bij ons van de vorige week. Goed?" Hij pakte haar bij haar schouders beet, trok haar naar zich toe en drukte haar tegen zich aan. "Ik ga ervoor zorgen dat mijn ouders met jouw ouders gaan praten," fluisterde hij. "Maar eerst moet jij met ze praten. Dan weten ze in ieder geval wat er aan de hand is bij jou thuis."

Ze keek hem stralend aan. "Fijn. Ik wil heel graag bij jullie komen wonen. Wat leuk dat je vader er ook weer is. Het voelt alsof ik vanaf nu een hele nieuwe weg ga bewandelen. Weg uit dit kille leven, dit stenen tijdperk van Sid en Moreen. In mijn dromen was ik nooit hun kind, maar was ik geadopteerd. Eigenlijk was ik een dochter van een prins en prinses. Ik leefde ver hier vandaan in een glazen paleis."

"Ik weet het, Shantea. Je hebt het me al miljoenen keren verteld." Ze hoorde niet wat hij zei en vervolgde haar verhaal.

"Het glom zo mooi als een diamant. Licht scheen door de doorzichtige muren en veranderde het gebouw in een regenboogpaleis. Maar elke keer was de werkelijkheid bij het ontwaken een verschrikkelijke nachtmerrie. Mijn moeder stinkt altijd naar vis van haar baan bij de haven. Mijn vader zal ik missen, ook al zag ik hem zelden of nooit. Gek, hè? Hoe een droom zo echt kan lijken?"

Hij knikte langzaam en leunde voorover op zijn knieën. "Maar je moet ook oppassen wat je met hart en ziel wenst," fluisterde hij. "Het kan zo maar ineens uitkomen."

"Je bent echt mijn beste vriend," zei ze. "Wat zeg ik? Je bent mijn enige vriend. Weet je wel hoe graag ik je mag?" Hij keek verlegen naar de grond. "Weet je wel hoeveel je voor me betekent? Hoeveel je ouders voor

me betekenen? Ik zal dit nooit meer vergeten. Zolang ik leef." Ze legde haar hand zachtjes op zijn schouder en ze keken elkaar recht in de ogen aan.

"Als je me nu gaat zoenen, dan schop ik je hoogstpersoonlijk naar Afrika." zei hij met een glimlach.

"Een kleintje mag toch wel? Je hebt van die heerlijke zachte zoenlippen. Zo vol en donkerroze," zei ze met een overdreven kreunstem. Ze tuitte haar dunne lippen, sloot haar ogen en bewoog tergend langzaam in zijn richting. Hij nam haar op zijn beurt snel in een houdgreep en samen rolden ze lachend over het trottoir.

"Kom, we gaan naar ons huis." Ze lachte naar hem en kuste hem vol op de mond. Hij stond snel op van de grond, veegde zijn vochtige lippen droog, klopte het zand van zijn kleren en wilde haar omhoog trekken. Maar ze weigerde hem een hand te geven.

"Laat mij maar hier in de goot liggen. Dit is mijn slaapplek voor vanavond."

"Doe niet zo mal."

Ze schudde wild met haar hoofd en bleef op het trottoir liggen.

"We hebben vanavond huisgemaakte brownie met sinaasappelijs en slagroom. Je favoriet."

Ze wist niet hoe snel ze van de grond op moest staan. "Waarom zeg je dat nu pas?"

Voordat hij het in de gaten had zat ze op haar eigen M-fiets. "Gaan we nog? Mijn maag verlangt naar het enige positieve lichtpuntje van vandaag. Je moeders brownie met slagroom." Tegelijkertijd reden ze razendsnel de straat uit naar de brug die de woningeilandjes met elkaar verbond.

"Shantea?" vroeg hij onderweg.

"Ja?"

"Hoe wist je eigenlijk dat mijn vader terug was ge-

komen van zijn lange zeereis?"

Na enkele momenten van stilte zei ze: "Kweenie. Mijn zesde zintuig, denk ik. Of ik ben misschien wel een medium geworden door de psychologische klap van de scheiding." Ze lachte.

"Ik ben blij om je weer te zien lachen," zei hij, terwijl hij met een lichte argwaan naar haar bleef staren. Met moeite kreeg hij een glimlach om zijn mond. Ondertussen dacht hij aan de dag van morgen. Zijn eens zo rustige leventje zou veranderen in een hel, want het meisje naast hem ging wraak nemen op een jongen genaamd Hari.